

Velik shod je na Brdu o sv. Peregrinu, ki se ga spominjamo dné 27. mal. srpana. Hiša, v kateri se je bilo zgodilo, kar nam narodna pesem

Stara podoba sv. Peregrina na Brdu.

tako živo pripoveduje, stala je na pobočju Limbarske gore ne daleč od dunajske ceste proti krašenski strani.

* * *

Temu opisu naj ob tej priliki dodam dve, tri drobtine, pobrane iz narodne govornice v domači okolici Limbarske gore.

Moravčani spadajo na Gorenjsko in torej vsi izgovarjajo v mesto *l*, kjer ga izrekajo Gorenjci. N. pr. „Ceva hiša je pogoreva“. *L* se začenja na Vačah. Da smo pa blizu štajerske meje, pové nam glagolska končnica o mesto gorenjskega *u*; n. pr. „Sem rekô, sem naredô“. Podobno se izreka tudi v škofjeloški okolici. Značilno je, da tam, kjer Dolenjec vleče *ej*, izreka Moravčan *ie (ije)*; n. pr.: „sviet, liepa“. Ženska dvojina je še nenavadno močno ohranjena: n. pr.: „Sve že pozele, sedaj bove plele“. Kako Slovenec pritrjuje, treba bi se bilo tukaj učiti tistim, ki se prepirajo za „da“ in „ja“. Pristni Slovenec pritrjuje s tem, da dotični glagol ponovi, n. pr.: „Ali si nakôsila za živino?“ Odgovor: „Nakôsila“. — „Ali pojdeš v nedeljo na Goro (t. j. Limbarsko goro)“? Odg.: „Pojdem“. — „Ali si se naučil?“ Odg.: „Naučil“. Seveda, če ima kaka druga beseda v stavku posebno poudarjen pomen, odgovori se s tisto. N. pr.: „Ali so mati že prišli?“ Odg.: „Že“. Namestu „nekaj“ pravijo tu: „nêki“, namestu „spét“ — „spêt“, namestu „lênd“ — „l'ondi“ t. j. „l'ondi“. In kar je največja redkost, da sem slišal stavek: „Ali si tudi ti todse prišla?“ „Todse — tukaj-le, sem-lê“ je ostalina iz staroslovenščine, kakor so prislovi; „danes, letos, sinoči“, če ni okrajšano iz navadnega „todsem, tukajsem“.

Sklanja se „Moravče, Moravč“ in „Moravč, Moravča“. „Moravče“ je cela župnija, „Moravč“ le domača vas; pa se tudi večkrat obojno zamenjava.

Književnost.

Slovenska književnost.

Jugoslavjanski stenograf i glasnik. Lastnik A. Beženšek. Odgovorni urednik Magolič. Na leto izide 10 zvezkov in stane 5 kron. Naročnino sprejemajo slovenske knjigarne, izdaje in tiska se pri Drag. Hribarju v Celju. — Tega zopet oživiljenega lista — šteje namreč že šesti letnik — imamo v rokah 1. zvezek. Obsega dve poli: na 1. poli je „Glasnik“ z različno književno in obče poučno vsebino, na 2. poli je „Stenograf“ z življenjepisi slovečih stenografov in raznimi poročili o stenografiji pri Jugoslovanih. Naposled je pol pole (8 str.) stenografovanih pesmij in sestavkov. Sestavki so v bolgarskem, slovenskem, srbskem in hrvaškem jeziku. Številka ima več slik, večinoma posnetih po fotografijah in lično tiskanih. Posebno lep je stenografski del. — Prijateljem stenografije

bo pač list ugajal in ponujal lepo priliko, da se seznani z vsem Jugoslovanstvom.

Zora. Glasilo slovenskega katoliškega dijaštva. Ureduje in izdaja Fr. Pavletič. 8°. — Prvi zvezek tega novega dijaškega glasila naznanja, da bo izhajalo štirikrat na leto in stane za celo leto 80 kr., za dijake 50 kr. (Upravništvo: Št. Pregelj, Dunaj, II., Obere Donaustrasse, 53.) Kot prilogo jo dobivajo zastoj naročniki „Rimsk. Katol.“ — Najboljši spis je Pečnikovo: „Potovanje v Rezijo“. Sicer nas še to veseli, da se kaže v listu potrebna pohlevnost.

Planinski vestnik. Glasilo „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani. 8°. V prvi številki čitamo, da bo izhajal „Planinski vestnik“ 25. dan vsakega meseca in da stane za nečlane 2 gld., za dijake 1 gld. 20 kr. na leto. Vsebina